

# Évközi 19. vasárnap

Lk 12,32–48

„Boldog az a szolga...”

A történet három egységből áll: az első rész a kincsről szól (33–34), a második a várakozásról (35–40), a harmadik pedig az előző kérdés megvitatása Péterrel (41–48). Az első részben Jézus biztatására a vagyonból adomány válik, hogy kincset szerezzen a mennyben (33.b). Egy sajátos „árfolyam”-váltásról van szó, a vagyon itt a földön gonddal jár. Végül úgyis meg kell válni tőle. Adománnyá változtatva, a jótékonykodás által viszont átalakítja az embert, mert olyan értékek képviselője lesz, amelytől eddig a vagyonáért való aggdósa fosztotta meg.

Tematikailag ehhez nem kapcsolódik a következő rész, tartalmilag viszont igen. A boldog és szerencsés szolga példázata az Istent váró tanítványra vonatkozik. Jézus a vagyonhoz való helyes viszonyról szóló oktatásával előkészítette ezt a témát, majd hallgatósága figyelmét arra irányítja, hogy ne feledkezzenek meg a túlvilágról, amikor lefoglalják őket a világi gondok.

Nem világos azonban, hogy kik ennek a példázatnak a címzettjei. A feszültség annyira fokozódik, hogy a 41. versben Péter megkérdezte: „Uram, ezt a példabeszédet csak nekünk mondd, vagy mindenkinek?” Ez az a történet és az a téma, amelyet más összefüggésben értettek Jézus tanítványai nyilvános működése kapcsán, és másként feltámadása után, ismét másként a konszolidálódó Egyház életében.

A parabola elmondása idején a hallgatóság és így a tanítványok a Dániel könyvében (7,13–14) említett apokaliptikus Emberfia érkezése alapján Jézus nyilvános megdicsőülését várták, ezért csalódtak, amikor Jézust elfogják és elítélik. Ez a reményük erősödik meg a feltámadása után, és a tanítványok ez alapján várják Jézus korai visszajöttét az első tesszalonikai levél írása idején, körülbelül Kr. u. 50-ben. Péter tehát joggal úgy véli, hogy Jézus nekik egy történeti kronológiát mond el, amit talán nem kellene mindenkivel megosztani. Megfelekedzik arról, hogy az apokaliptikában a nap, az őrvtás, az órák, a percek szimbolikus jelentést kapnak, és tartalmilag többféleképpen magyarázhatjuk.

Az egyéni eszkatológiában az őrváltások vonatkozathatók az emberi életkor elejére, közepére és végére. Ez esetben az isteni várakozásban kitartó ember, hite és várakozása egyre értékesebb lesz. Aki pedig feladja ezt a hitet, egyre értékteleőbb. A várakozás feladása ugyanis az értékrend feladását is jelenti. Az egymás ellen forduló szolgálak nem az Isten országa és Jézus törvényei szerint, hanem a világ farkastörvényei szerint élő emberek. Most akarnak boldogan, gazdagságban élni.

A hűséges szolga viszont másként gondolkodik. Az egész világot, a rábízott embereket, egy nagy megbízatásként fogja fel. Tudja, hogy ő nem tulajdonosa, hanem bérlője a világnak. És Isten előbb-utóbb számonkéri, mit tett a világgal, a rá bízott lehetőségekkel. Az ilyen világszemlélet alapvetően befolyásolja felelősségérzetünket. A példázatból világos, hogy Isten a bíró, törvényeit meg kell tartani, mert előbb-utóbb számon kéri. A hűtlen szolga viszont magát teszi bíróvá, törvényadóvá, csak önmagának tartozik felelősséggel, és úgy véli, mindenki neki tartozik engedelmességgel.

A konfliktus igen régi, a példázat üzenete azonban most is időszzerű. Ezért kérdezzük meg, mint Péter: „Uram, csak nekünk mondd ezt vagy mindenkinek?” Az én egyéni válaszom, ez a történet nemcsak a keresztényeknek, hanem mindenkinek szól. Jól szemlélteti, hogy Isten és a felelősségtudat elvetése milyen tragikus következményekkel jár. A látszat ellenére a világ nincs magára hagyva, Isten eljön, és mindent számon kér tőlünk. Ez félelmetesnek tűnik. Azok számára azonban, akik fájdalmasan tapasztalják az öntörvényű rendek uralmát, még vigasztaló is lehet. Isten nem hagyja megörni az általa hozott rendet.

## **Az éberen várakozó tanítványok imája**

*Várja a mi lelkünk az Urat, jobban, mint az örök a hajnalt, mert tudjuk, még egy kis idő, és újra velünk leszel, Üdvözítőnk. Óvj meg minket attól, hogy velünk kelljen perbe szállnod, hogy dicsőséged elé nem a te szolgálatod ruhájában álltunk. Add, hogy mint az Úr szolgálóleánya, szívünkben őrizzük tetszésed keresését. Legyen velünk a te kegyelmed, és jöjj el, Urunk, ne késlekedj! Amen.*